

ובך הוא. כְּתִיב גַּדְל פְּרַע שְׂעַר רֵאשׁוֹ, בְּעֵי דִיתְרַבֵּי שְׂעַר
רִישִׁיהּ וְדִיקְנֵיהּ, וְיִתְפָּרֵשׁ מִיַּיִן וְשִׁכְרָא וְעִנְבִים, בְּגִיז
דְּבַלְהוֹ סִטְרָא שְׂמַאלָא, וְלֹא תִלְיִין שְׂעָרָא כִּי הִנֵּה כְּתוּב 'גַּדְל פְּרַע

שער ראשו' ופירושו שצריך הנזיר לגדל את שער ראשו וזקנו (ריח) כי הוא בסוד א"א
ששערותיו הן רחמים (ריט) והוא צריך לפרוש מהיין והשכר והענבים מאחר שכולם אחוזים

אור הרשב"י

דרבנן ודחי הקפה רבנן. אלמא שמעינן מיהא
דאין תגלחת זקן בכלל. דאם איתא ליקשי
למאן דאמר כדי להנכן הא עביד הקפה
והשחתת זקן דמי לא עסקינן דהביא זקן העליון
מיד כשהביא זקן התחתון. ולא הוה מצי לדחויי
בזקן כדדחי בהקפה דהשחת' זקן באיש דאורי'
היא.

[ריט] וכדאיתא בשער המצות – פרשת קדושים
ו"ל: הנה ברישא דא"א וברישא דז"א וברישא
דנוקבא יש שערות כנודע. אמנם שערות
שבראש א"א הם רחמים גמורים ונודע כי כל
שערות הם צינורות כעין ווין ממשוכן הארה
מתוך המוח ולחויץ ולכן הנזיר כתיב ביה גדל
פרע שער ראשו כמ"ש שם. אבל שערות רישא
דז"א הם בחינת הדין כמ"ש באדרת נשא. ולכן
צריך לספר שערות בסוד ואיש כי ימרט ראשו
טהור הוא כנוצר בספר הזוהר. וצריך שיכוין
האדם שהוא דוגמת ז"א ושהוא מספר שער
ראשו להיותם דינים תקיפין ובפרט מי שהוא
משורש קין דינא תקיפא ואמנם נודע כי
בשערות הראש יש בחינת י"ם והמלכות שבהם
היא הנקראת פאת הראש כי לעולם כל פאה

[ריח] והנה איסור גילוח הנזיר את זקנו הוא
חידוש שלא מצינו כן בגמרא ובענין זה איתא
בשו"ת הרשב"א חלק א' סימן תז שאלת נזיר
אם מותר בתספורת זקנו אם אין? מי אמרינן
דמותר מדהקפיד הכתוב במצורע נזיר בראשו
וזקנו מכלל דשאר נזירים מותר.

תשובה מסתברא שלא הקפיד הכתוב בנזיר
אלא בשער שבראש דכתיב (במדבר ו') תער
לא יעבור על ראשו. ובשעת תגלחת לא כתיב
אלא ראשו דכתיב (במדבר ו') שם) וגלח את
ראשו ביום טהרתו. וכתיב וגלח הנזיר פתח
אהל מועד את ראש נזרו. ולקח את שער ראש
נזרו ונתן על האש וכו'. הנה שלא הזכיר בכל
הפרשה זקנו אלא ראשו לכו. ושנינו בפרק מי
שאמר הריני נזיר ושמע חבירו (דף כ"ח ב')
האיש מדיר את בנו בנזיר. ואיפליגו בטעמא
בגמרא רבי יוחנן הלכה היא בנזיר. וריש לקיש
אמר כדי להנכן במצות. וגרסינן התם (נזיר
כ"ח) בשלמא לרבי יוחנן דאמר הלכה היא
בנזיר מגלח ועביד הקפה. אלא למ"ד כדי
להנכן במצות הא קא עביד הקפה. ודחה קסבר
הקפת כל הראש דרבנן והנוך דרבנן ואתי הנוך

בצד השמאל של הגבורות ולכן הוא מְצָנָה שלא לעוררם, והנה אלו הדינים הם לא תלויים בשערותיו ומשום כך אסור לו לגלחם. **יִין אֵימָא עֲלָאָה. שְׂכָר סְטָרָא דְאַחִירוֹ בֵּיהּ לִיּוֹאֵי וְנִפְקֵי מִיֵּין עֲלָאָה וְלֹא תִלֵּי שְׂעָרָא** כי הנה היין הוא בבינה העליונה שבה שורש הדינים והשכר הוא בצד הגבורה שבו אחוזים הלויים שהם יוצאים מהיין העליון של הבינה ולכן במידות אלו אין השערות ארוכות אלא השער הוא קצר שהוא מורה על הדין ולכן צריך להעבירו (רמ"ק). **וּבְגִין כִּךְ כֹּד סְלִיקוּ לִיּוֹאֵי לְהֵהוּא אַתָּר, בְּעֵיִן לְאַעְבְּרָא כָּל שְׂעָרָא דְלְהוֹן, כְּמָה דְאַתָּ אָמַר (במדבר ח) וְהֶעֱבִירוּ תֵּעַר עַל כָּל בְּשָׂרָם** ומשום כך כאשר עולים הלויים לאותו מקום של הגבורה דו"א אז הם צריכים

אור הרשב"י

שערותיו דינים קשים הוּן מפאת הראש שהיא המלכות שבי"ס הראש כדי להשאיר שורש אל הדינים ולא יתבטלו כולם. ואמנם בענין שיעור הפאה היה נזהר מאד מורי ז"ל לשייר כל השערות אשר בצדעים שהוא כל השערות שיש בין האוּזן לאותו המקום החלק שאין בו שער מכאן ומכאן בשני צדדי הראש וכמ"ש בספר בית יוסף ביו"ד סימן קפ"א וגובה הפאות שיעורן עד מקום שיגביה ראש האוּזן למעלה ועד המקום שיגיע שם ראש האוּזן נקרא פאה בבחינת הגובה ואף אם היו שערות הפאות גדולים מאד וארוכים לא היה חותכן במספרים רק עד יגדלו ויתארכו וידלדלו וירדו ויכנסו למטה בגבול שערות הזקן ואז היה חותכן ומקצרן במספרים לפי שמה שמשתלשל משם ולמטה אינו נקרא פאת הראש.

היא במלכות ולכן פאה גימטריא אלהים. והענין כי הדינים הם צורך גבוה והם מכלל קיום העולם והעולם צריך להם ולכן אין ראוי להעביר כולם ולכן משיירין הפאה שהיא המלכות האחרונה שבי"ס הראש אבל הספירות הראשונות אין ראוי שיהיה בהם דינים. ואמנם נוקבא דו"א הנקראת בחינת עשיה שבאצילות וכל אחיות הדינים ושורשם הם בה ואם נעביר הדינים גם מראש הנקבה יתבטלו לגמרי ולכן האשה אינה מגלחת ראשה ואדרבה מגדלת שער ראשה כנודע להשאיר שורש אל הדינים וכו'.

והנה כל השערות הם כחות הדין ולכן בעי לספרא רישיה דו"א כנוכר בזוהר ובתיקונים וזו"ס גילוח שער הלויים ובפרט מי שהוא משורש קין שממנו יצא קרח שצריך לגלח ראשו כי כל

להעביר את כל השער שלהם כי שם השער הוא דין גמור כמש"כ 'זהעבירו תער על כל

בשרם'.

הנזיר פרוש מכל הדינים ולא מהרחמים

עֲנָבִים אֵימָא תַתָּאָה, דְּכַנִּישׁ יַיִן וְשֹׁכֵר לְגִזּוּהַ והענבים הם

אחוזים באמא התחתונה שהיא המלכות שהיא כונסת את כל שפע דיני היין

והשכר לתוכה, **וְעַל דָּא אַתְּפָרֵשׁ מִכָּל סֶטֶר שְׂמַאלָא, וְדָלָא**

לְאַתְּזָאָה עוֹבְדָא דִּילְהוֹן לְגַבִּיָּה ולכן הנזיר צריך לפרוש מכל הדינים

שבצד שמאל בכדי שלא יראה מעשה הדינים שלהם לגבינו מאחר שזה הנזיר הוא בסוד א"א

שהוא רחמים שאסור לו לעורר דין. **עֲנָבִים דָּא לָא תְּלֵי שְׂעָרָא**

וְדִיקְנָא והנה המלכות שהיא בסוד הענבים אין שיערה וזקנה משתלשל למטה. **וְדָהָא**

נוֹקְבָא בְּעֵינָא לְסַפְרָא שְׂעָרָא, פֶּד אַתִּיא לְאַדְדוּנָא

בְּדְכוּרָא, וְהָא דִּיקְנָא לָא אֲשַׁתְּכַח פֶּה כי הרי הנקבה צריכה

להעביר רק את שיערה שגדל בימי נידתה שאז היא צריכה לגזוז את אותו השער שגדל בימי

טומאתה דהיינו שהוא השער שניטל בעת שסורקת את שיערה כאשר היא באה להזדווג עם

הזכר שהוא רחמים ואז הזקן לא נמצא בה כלל כי אם היה נמצא בה הזקן אז היה בה דין

קשה ועי"כ היתה בה אחיזה לחיצונים (מק"מ בפרשת אחרי ע"פ הרעיא מהימנא פנחס רמ"ח

ע"ב) ור"כ. **בְּגִין כִּד הוּא תְּלֵי שְׂעָרָא דְרִישָׁא וְדִיקְנָא** ומשום כך

אור הרשב"י

[ר"כ] ואין היא צריכה להעביר את שיערה לגמרי כמו הלויים מאחר שהיא אחוזה במלכות שהיא

הלימוד היומני

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

הנזיר צריך לשלשל ולגדל את שערו וזקנו מאחר שהוא בסוד א"א ששערותיו הן רחמים, וְרָזָא דְמַלְכָּה (שופטים יג) נְזִיר אֱלֹהִים אֶקְרִי, וְלֹא נְזִיר יְהוָה, פְּרִישׁ מְדִינָא כְּלָא וסוד הדבר הוא מש"כ 'נזיר אלהים' דהיינו שהוא מנוזר מהדינים שהם בסוד אלהים והוא לא נקרא נזיר הוי"ה שהוא מנוזר מהרחמים שבשם הוי"ה כי הנזיר פרוש מכל הדינים ולא מהרחמים.

הנזיר מחסר את הדינים של זו הנפש שהיא המלכות

תָּא חַזִּי, עַל דָּא כְּתִיב, וְכִפֵּר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל הַנֶּפֶשׁ וְגו'. עַל נַפְשׁוֹ לֹא כְּתִיב, אֶלָּא עַל הַנֶּפֶשׁ סַתָּם. וּמַאי אֵיהּוּ בַּא וְרָאָה שַׁעַל הַנֶּזִיר כְּתוּב וְכִפֵּר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל הַנֶּפֶשׁ וְגו' וְהִנֵּה לֹא כְּתוּב עַל נַפְשׁוֹ אֶלָּא כְּתוּב 'עַל הַנֶּפֶשׁ' סַתָּם וּמִי הוּא אוֹתוֹ נַפְשׁ. דָּא עֲנָבִים, דְּאֶקְרִי נַפְשׁ אֶלָּא הֵם הָעֲנָבִים שֶׁבְּסוּד הַמַּלְכוּת הַנִּקְרָאת נַפְשׁ. וְעַל דָּא כְּתִיב חָטָא, בְּגִין דְּסִטְרָ דִּילֵיהּ יִין וְשִׁכְרָ הוּא, וְגָרַע מִנֵּיהּ אֶתְרָ דִּינָא ועל כך כתוב 'חטא' שהוא מלשון גרעון מאחר שהצד של הענבים שהוא המלכות הוא יין ושכר שבסוד בינה וגבורה והנזיר גורע ומחסר ממנה את מקום הדינים של הבינה והגבורה. חָטָא, מַאי חָטָא ומש"כ 'חטא' קשה למה

אור הרשב"י

דין אבל לא דין גמור ומשא"כ הלויים האחוזים את השער לגמרי (אור החמה בשם מהר"ח).
בגבורה שהיא דין גמור אז הם צריכים להעביר

הלימוד היומני

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000